

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΝΤΟΝΤΕ

ΤΟ "ΠΙΣΤΕΥΩ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ,"

ΤΑΝ μιὰ γυναίκα μ' εὐαίσθητη ψυχὴ καὶ τὸ μόνο ὄνειρόν ποὺ εἶχε ἦταν νὰ γίνῃ μιὰ μέρα γυναίκα ἐνὸς ποιητῆ! Τὸν ἐφανταζόταν ὡς ἓν ἄνθρωπο ἀνώτερο ἀπ' τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, προικισμένο μὲ χίλια χαρίσματα, ὅσο μὲ τοὺς θεοὺς.

Ἀλλὰ ἡ ἀνέλικτη, ἡ φθονερὴ, ἡ περὶ τὴν τύχην δὲν εἰσάκουσε τῆ φιλογερῆ ἐπιθυμίας τῆς καρδιάς της καὶ ἀντὶ τῆς ρομαντικῆς ζωῆς ποὺ ὀνειροπολοῦσε, τῆς ἐξήγησε μὰ πολλὰ ἥσυχη εὐτυχία. Παντρεύτηκε μὲ ἓν ἄντρα ποὺ ἦταν ἀπὸ τοὺς εὐπορώτερος κτηματίες τοῦ Ὁττίε, ἓν ἄνθρωπο ἀγαθὸ καὶ γλυκομίλητο, λίγο πὺρ ἡλιεκομένο ἀπ' αὐτὴν, ποὺ δὲν εἶχε παρὰ μόνο ἓν πάθος, τὴ δεντροκομία.

Ὁ καλὸς αὐτὸς σύζυγος περνοῦσε τὸν περισσότερο καιρὸν τοῦ μ' ἓν κλαδευτικὸ στὸ χεῖρ, ἀποσπολίζοντας μὲ τὴν περικοπὴν καὶ τὴν ἐπιβλεπὴ μιὰς συστάδος φθαμένων τριανταφυλλίων. Ἡ τριανταφυλλιάς ἦσαν γι' αὐτὸν ἡ μοναδικὴ τὸν σχεδὸν ἀρχαία, ἡ κριωτέρη φροντίδα ποὺ τοῦ παῖδνε τὸ μυαλὸ καὶ τοὺς νουοὺς τὸν καλλιτεχνικὸ ζήλο.

Βέβαια, ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς δὲν ἦταν ἐκεῖνος ποὺ χρειαζόταν σὲ μιὰ ψυχὴ σὰν τὴ γυναίκα του, διηρασμένη γιὰ ἀνώτερος πάθος καὶ μεγάλῃ ἰδανικῇ. Ὡστόσο ἐκείνη πέλασε δεκά χρόνια μαζὺ του, δεκά χρόνια κατὰ τὰ ὅποια ἡ ζωὴ τῆς ἦταν μονότονη καὶ ἥσυχη σὰν τῆς πρῶτης δεντροστοιχίας τοῦ κήπου τοῦ συζύγου της.

Στὸ διάστημα αὐτὸ ὁ ἄντρας τῆς ἐλάμβανε γιὰ τὴ γυναίκα του τὶς ἰδιεὲς φροντίδες ποὺ ἐλάμβανε καὶ γιὰ τὰ φυτὰ καὶ τὰ λουλούδια του. Μέσα στὸ σαλόνι τοὺς νὰ μὴν ὑπάρχῃ περισσότερο ἡ λιγώτερη θερμοκρασία ἀπ' τὴν κανονικὴ, φοβόταν μὴπως ἡ ἀλλαγὴ τοῦ καιροῦ περᾶσει καὶ αὐτὴν ὅπως καὶ τὰ πολλὰ λεπτοκαμυμένα φυτὰ τοὺς καὶ τὴν ὑποχρέωνε νὰ εἴ μετακινῆται ἀπολυθώντας πάντα τὸ θαρρόμετρο.

Ἐτοί ἡ ρομαντικὴ αὐτὴ γυναίκα ἐξέινε γιὰ πολλὸν καιρὸ φυλακισμένη μέσα στοὺς τέσσερους τοίχους τοῦ σταπιοῦ καὶ τοῦ περιβολιοῦ τῆς, νοσταλγώντας τὸν ἀληθινὸ, τὸν ποιητικὸ ἔρωτα. Εἶχε πάντα μιὰ κρυφὴ λαγνάρα νὰ βροῇ σ' ἄλλα περιβόλια λιγώτερο κανονικὰ ἀπὸ αὐτὸ τὸν ἀνδρὸς τῆς. Ἐκεῖ ἡ τριανταφυλλιάς θ' ἀνθούσαν χωρίς καμμιὰ περικοπὴν, τ' ἄγρια δέντρα θάσαν πολλὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ ἡμερὰ φυτὰ καὶ τὸ χῶμα θάταν σκεπασμένο ἀπὸ ἀλόκοτα λουλούδια ποὺ θὰ ζούσαν στὸν ἐλευθέρου ἀέρα καὶ στὸ λαμπρὸ ἥλιον.

Τέτοιο ὅμως κήποι φανταστικοὶ δὲν βρίσκονται παρὰ μέσα στὰ διόδια τῶν ποιητῶν. Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἐξακολουθοῦσε νὰ διαβάζει πάντα στίχους, μὲ αὐτὸ τὸ ἔκανε κρυφαὶ ἀπὸ τὸν ἄντρα τῆς, ποὺ δὲν ἤξερε παρὰ μόνο στίχους τοῦ Ἰακωβίου γιὰ τῆς βροχὲς καὶ γιὰ τὸν ἄνερό.

Ἀλλὰ ἡ δυστυχισμένη γυναίκα δὲν ἤξερε νὰ κἀνῃ ἐκλογὴ καὶ διαβάσει ὁποιοδήποτε ποίημα τῆς ἐτύχαινε, ἀρκεῖ μ' ἄνταντοῦσε μέσα τῆς ὅποιες ἀγάπης ἡ ἐκδοκίμα. Ἐπειτα ἔλινε τὸ διόδιο, τ' ἀκοιματοῦσε στὰ γόνατά της καὶ περνοῦσε ἔτσι πολλὰς ὥρες σκεπτικῇ.

Ὅλες αὐτὲς ἡ ὀνειροπολήσεις ἦσαν ἀπλὲς ἐπιθυμίες καὶ θὰ μένανε πάντα τέτοιες, ἂν δὲν βρίσκονταν μπροστὰ τῆς ὁ Ἄμπερ. Ὁ Ἄμπερ ἦταν ποιητὴς τὸν σαλόνι. Ἀντικεῖ στοὺς ἐνθουσιώδεις ἐκείνους τύπους ποὺ συζητοῦν στὶς κοσμικὰ αὐδοῦσες γιὰ νὰ διακροῦν στὸν κόσμον τὸν ἔρωτά τους, τῆς ἀπελπισῆς ταν καὶ τῆς ἐξάρσεως τὸν ἀκοιματοῦσιν μελαγχολικὰ στὸ τρεῖς ἐνὸς κατάρω τὸν σαλόνι καὶ περικυκλωμένοι ἀπὸ κυρίες μὲ πολυτελὴ φορέματα.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ μπορούσε νὰ περᾶσθ ἀκριβὸς ὡς πρῶτον ποιητῶν. Ἦταν ἓνας βαρυστομαχὸς ἀπ' τὴν ζωὴ, ἓνας ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἀγαποῦν σιγῆς ἡ γυναικὲς, ντινέινος πάντα μὲ τὴν τελευταία λέξιν τῆς μῦθος, μὲ τὸ φιδεῖν δεινὸν πάντα ἀπόρρητα, σημειὸ καὶ αὐτὸ τῆς ποιητικῆς ἀκαταστασίας του. Ὁ θρίαμβὸς του ἦταν ὅταν ἀπαγγέλλε τὸ περιφωρὸ ποίημα τοῦ ποὺ εἶχε τίτλο «Π ἰ σ τ ε ὡ τ ἡ σ Ἀ γ ἄ π η σ» καὶ ποὺ τελείωνε μὲ τὸ στίχο :

Πιστεύω ἐγὼ στὸν ἔρωτα ὅπως πιστεύω στὸ Θεὸ !...

Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ ἐπιτήδειος αὐτὸς ἀνθρώπος δὲν ἐνδιαφερό-

ταν οὐτε γιὰ τὸ Θεὸ, οὐτε γιὰ τὸν ἔρωτα, ἀλλὰ ἡ γυναίκα δὲν πολυπροσέχονε σ' αὐτά. Καὶ κάθε φορὰ ποὺ ὁ Ἄμπερ ἔλεγε ἀπὸ τὸ «Π ἰ σ τ ε ὡ τ ἡ σ Ἀ γ ἄ π η σ» του, ἦταν πάντα περιττοὶ γυρισμένοι ἀπὸ ὠραίες κυρίες ποὺ τρελλαινόντουσαν μὲ τὴν ἀπαγγελίαν του.

Φανταστὴ τὴν ὥρα τί θραδα μπορούσε νὰ κἀνῃ ἓνας ποιητῆς ὁμορφὸς σὰν τὸν Ἄμπερ, ποὺ πιστεύε στὸν ἔρωτα ὅπως στὸ Θεὸ! Ἡ γυναίκα εἶχε χάσει τὰ μυαλά της, δὲν ἤξεραν μὲ τί νὰ τοῦ δάξουν τὴ λατρεία τους, κρημόντουσαν ἀπὸ τὰ χεῖλῃ του.

Ἡ γυναίκα τοῦ δεντροκόμου θταν τὸν γνώρισε ξετρελλάθηκε μαζὺ του, ρομαντικὴ καθὼς ἦταν καὶ εὐαίσθητη. Τρεῖς φορὲς μονάχα τὸν ἄκουσε καὶ καταγοητεύθηκε. Καὶ ξαφνικὰ, μιὰ μέρα, δραπέτευσε ἀπὸ τὸ περιβόλι τοῦ ἀνδρὸς τῆς καὶ πῆγε κοντὰ στὸν ποιητῆ.

Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω μ' αὐτὸν τὸν ἀνθρώπο, τοῦ εἶπε. Πάρε με νὰ φύγωμε...

Ὁ Ἄμπερ στὴν ἀρχὴ ἔμεινε κατάπληκτος, ἔπειτα ὅμως δέχτηκε μὲ πολλὴ εὐχαρίστησιν τὴν ἀπροσδόκητὴ αὐτὴ τύχη. Ἡ περιπέτειά του εἶχε ἓν ἄλλο ποὺ πρῶτὴ φορὰ τὸ δοκίμαζε.

Τῆς πρῶτης μέρας οἱ δύο ἐρωτευμένοι τῆς πέσαναν θαιμιάσει. Φοβόντουσαν μὴπως τοὺς κρημόνουν ὁ ἀπατημένος σύζυγος καὶ ἦσαν ἰσχυρομένον καὶ κρυβόνταν κάτω ἀπὸ πλάστὰ ὀνόματα, ν' ἀλλάζον καθεὶ τόσο ξενοδοχεῖο, νὰ κατοικοῦν σὲν περιφωρὰ καὶ μονάχα τὸ βράδυ νὰ κἀνουν ρομαντικὸς περιπάτους. Ὅλες αὐτὲς ἡ μακροπεριπέτειες τοὺς ξετρελλάναν.

Ἡ γυναίκα ἦταν νοσητευμένη ἀπὸ τὸν καινούργιο σύντροφο τῆς ζωῆς τῆς. Ὅσο περισσότερες προφυλάξεις ἐπαίταν, τόσο μεγαλιέρος τῆς γινώταν ὁ ποιητῆς τῆς. Τὴ νύχτα ποὺ ἀνύκταν τὸ μικρὸ παραθύρὸ τοὺς καὶ κῆτταναν τ' ἀστέρι, τὸν παρακαλοῦσε νὰ τῆς πῇ καὶ νὰ τῆς ξαναπῇ τὸν περιφωρὸ στίχο του :

Πιστεύω ἐγὼ στὸν ἔρωτα ὅπως πιστεύω στὸ Θεὸ !...

Ἀνταποκρίνεται αὐτὴ ἡ κατάσταση δὲν ἐβόασε ποὺ δὲν καιρὸ. Καὶ θὰ σὰς ποίει ἀμέσως τὸ γιατί. Ὁ σύζυγος εἶχε ἀφίσει ἥσυχον τὸ ζευγάρι τὸν ἐρωτευμένον, καὶ δὲν σκέπτηκε καθόλου νὰ τοὺς καταδιώξῃ.

Ὁ ἥσυχος αὐτὸς δεντροκόμος ἦταν ἓνας σωστός φιλόσοφος. Μιὰ καὶ ἔβριγε ἡ γυναίκα του, ἔκλεισε τὴν πόρτα τοῦ περιβολιοῦ του καὶ ἀρχισε μὲ τὴν ἥσυχία του νὰ περικοπῇ τὰ τριανταφυλλία του. Συλλογιζόταν μὲ εὐχαρίστησιν πὺς αὐτὰ τοὺς ἀνθρώπους δὲν θὰ μπορούσαν νὰ φύγουν, γιατί ἦσαν βαθειὰ ῥιζωμένα στὴ γῆ.

Οἱ δύο ἐρωτευμένοι, ἀρὸς δεξιῶν ὅτι δὲν τοὺς καταξήτουσε ὁ ἀπατημένος σύζυγος, ἀποφάσαν νὰ γυρίσουν στὸ Παρίσι. Μὰ μόλις ἔβριγε αὐτὸ, ἡ ρομαντικὴ γυναίκα ἀρχισε νὰ μὴ γνωρίζῃ πῆς τὸν ποιητῆ τῆς. Ὁ φόβος μὴπως τοὺς ἀνακαλύψουν, ἡ ἀδύναμος μετακινήσεις τους, ἡ συγκινήσεις τῆς φωνῆς, ὅλα αὐτὰ ποὺ θέρμαιναν ἄλλοτε τὴν ἀγάπην τους, δὲν ὑπάρχον πῆς καὶ τὴν ἔκαναν νὰ διέπῃ τὰ πράγματα ποὺ καθάρῃ ἀπὸ πρῖν. Ἐπειτα ἡ καθημερινὴ ζωὴ ποὺ ἔκανε μαζὺ μὲ τὸν ἀγαπημένο τῆς τῆς ἔδινε τὴν εὐκαίριαν νὰ τὸν γνωρίσῃ καλότερα.

Τὰ λίγα λεπτὰ καὶ εὐγενεῖα ἀσθημάτων ποὺ εἶχε ὁ ποιητῆς τῆς τὸ ἔλεγε ὅλα στοὺς στίχους του καὶ δὲν κρατοῦσε τίποτε γιὰ τὸν ἑαυτοῦ του. Ἦταν ἓνας ἐγωιστῆς, ἐλαινὸς καὶ φιλάργου. Πόση διαφορά ὑπῆρχε ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ σημερινὸ Ἄμπερ καὶ τὸν ὁμοῖο μελαγχολικὸ ἐκεῖνο νῦν, καθὼς τὸν εἶχε δεῖ γιὰ πρῶτὴ φορὰ ν' ἀπαγγέλλῃ τὸ «Π ἰ σ τ ε ὡ τ ἡ σ Ἀ γ ἄ π η σ» του !...

Στὴν ἀπομύνησιν στὴν ὁπία ζοῖσε τότε ὁ Ἄμπερ, καταδικασμένοι γιὰ χάρι τῆς, καθὼς ἔλεγε, ἔδειχνε ἐλευθέρῃ ὅλες τῆς ἰδιοτροπίας του. Ἡ μεγαλιέρεση αὐτῆς ἦταν νὰ νομίζῃ τὸν ἑαυτοῦ τὸν πάντα ὁρρωστο. Γι' αὐτὸ ἔπαινε ὁλοένα ἔστω καὶ γέμει τὸ τραπέζι μὲ μυκηλαλῶν καὶ μὲ σκονάκια τοῦ φαρμακείου.

Στὴν ἀρχὴ ἡ νέα γυναίκα πῆρε τὸ πρᾶγμα στὰ σοβαρὰ καὶ θέλησε νὰ διορθώσῃ τὰ ἐλαττώματά του. Ἀλλὰ γρήγορα βαρέθηκε αὐτὴ τὴ ζωὴ καὶ μέσα στὴν ἀσυνετή ἀνισορροπία τοῦ δοματίου τῆς ἄρχισε νὰ θυμιάτῃ ποὺ καὶ ποὺ τὸ μικρὸ μορφομένο κήπο τῆς ποὺ τὸν εἶχε ἀφίσει σὲ μιὰ ὥρα τρελλῶς. Ὁ καλὸς δεντροκόμος τῆς φανόνταν τώρα ἀπλὸς καὶ καλὸς, ἐνὸς ὁ ἄλλος ἦταν ἀπατητικὸς καὶ ἐγωιστῆς.

Ἐτοί, ὅτερε ἀπὸ ἓν μῆνα ἡ ρομαντικὴ γυναίκα ἀγάπησε τὸν πρῶτον τῆς ἄντρα τρελλῶν, τὸν ἀγάπησε ὅχι μὲ ἓν συννησμένο αἶφμα, ἀλλὰ μὲ ἀληθινὴ ἀγάπην. Καὶ μιὰ μέρα ἀποφάσαν νὰ τοῦ στείλῃ ἓν γράμμα καὶ νὰ τοῦ ζητήσῃ συγχώρησιν. Ἐκεῖνος δὲν τῆς ἀπάντησε. Ἵσως δὲν εἶχεσε ἀκόμα ἀρετὴ τὴν τιμωρίαν τῆς.

Ἀρχισε λοιπὸν νὰ τοῦ γράφῃ γράμματα τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο, τοῦ ζητήσε ἐκ νέου συγγνώμην, τὸν παρακάλεσε νὰ τὴν δεχτῇ πίσω,

Ἡ ζωὴ τῆς ἦταν μονότονη καὶ ἥσυχη, σὰν τῆς πρῶτης δεντροστοιχίας τοῦ κήπου τοῦ συζύγου της...

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

ΡΑΓΜΑΤΙ ὁ Παρναγιάν, ὁ ἀσπίλ-
πος Παρναγιάν, εἶχε βγαί ἀπ' τὸ
πόγειο. Βρισκόταν τὶς τελευταῖες αὐτὲς
ἡμέρες σ' ἀπελπιστικὴ κατὰστασι, γιατί
εἶχαν τελειώσει τὰ τράφημα του καὶ ἦταν
ἀποκασιμένους ν' ἀποστατήσουν πρὶν τὸν
ἐξαντλήσει ἡ πείνα. Ἐξάρνα ὅμως ἄ-
κουσε τὸ θεοῦ καὶ τὸν ἀνεβρά ν' ἀνοίγουν
τὴν πόρτα. Κρίφτηκε τότε κάτω ἀπ' τὴ
σκάλα, τοῦ ἄφησε νὰ προχωρήσουν στὸ
βάθος τοῦ ἵσγειου, ἀνέβηκε ἔπειτα ἄ-
θρονα ἐπάνω καὶ ἔβλεπε τὴν πόρτα μὲ διπλὴ στρουφὶ τοῦ κλειδιοῦ.

Ἡ πρώτη του σκέψις κατόπιν ἦταν νὰ καθυλάει τ' ἄλλογ του
καὶ ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπ' τὸ καταραμένο αὐτὸ μέγαρο, ποὺ παρὰ λίγο
νὰ γινόταν ὁ τάφος του. Μὰ ὅταν σκέφτηκε καλύτερα, ἀποφάσισε
νὰ μὴ βιαστῇ καὶ πολὺ. Δὲν διέτρεξε ἄλλοτε κανένα κίνδυνο. Τὸ
μέγαρο ἦταν ἔρημο. Καὶ τὸ πὺ σπουδαῖο, ὑπάρχον σ' αὐτὸ τράφημα,
χρυσὰ καὶ χορηγία.

Χωρὶς λοιπὸν νὰ χάσῃ καιρὸ, ὁ Παρναγιάν πῆγε καὶ ἐπισκέφτη-
κε πρῶτα—πρῶτα τὴν κοίτα, τὸν μεγάρου, ὅπου βόηκε γαλιέτες
καὶ ἄφθονο χρέας. Εἶχε ἐκκοιτεσέρας ὄρες νὰ φάῃ καὶ κατεβρό-
χθισε τὰ φαγητοῦ μὲ βουλήμια.

Κατόπιν ἀνακάλυψε τὰ κλειδιά τῶν δομῶν καὶ ἔβαλε γενικὴ
ἐπιθεώρησι σ' ὅλο τὸ μέγαρο. Τέλος μῆτρε στὸ δο-
μάτιο τοῦ στρατάρχου, ἀνοῖξε τὴν ἡμιτομήρη, ἔβγαλε
τὰ πηλὰ τὸν οὐρῶ καὶ φέρεσε μὲ καυνοῦργια στολὴ
τὴν εἰνα ἐπίσης καυνοῦργιο θωρακία. Ἀπὸ καὶ θαυμασία
παντοπλία δαδάζε ἄσπερα ἕνα ὁρατότατο καὶ λογιρὸ
ἔξους.

Ἀφοῦ συμπλήρωσε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὸν ὁπλισμό
του, ὁ γέρο τιχοδιώκτης σκέφτηκε πὺς εἶχε ἀνάγκη καὶ
ἀπὸ χορηγία. Εὐτυχῶς ἤξερε πὺς ἦταν τὸ χορηγια-
σάτιο τοῦ στρατάρχου καὶ κατέφθισε νὰ τὸ παραβιάσῃ
μὲ τὸ μαχαίρι του.

Ἐκεῖ μέσα βόηκε ἄφθονο χρυσάμι καὶ γέμισε τὶς τσέ-
πες του μὲ χρυσὰ καὶ ἀσημένια σποῦδα. Κατόπιν καθυ-
λάεισε στ' ἄλλογ του καὶ ἀναχώρησε ἀπ' τὸ μέγαρο,
ἀφάνισας ὅλες τὶς πόρτες ἀνακίτες.

Ἡ πρώτη σκέψις τοῦ Παρναγιάν ἦταν νὰ τραβήξῃ
τόμα γιὰ τὸ ξενοδοχεῖο τῆς «Μάντιδος». «Ὅταν ἔφτασ'
ἐκεῖ, ἔμαθε ὅτι ὁ βασιλεὺς βρισκόταν στὸ Μελιά, ὅτι ὁ
Ἐρρίκος Μονιμορανοῦ ἀποτελοῦσε μέρος τῆς βασιλικῆς
φρουρᾶς καὶ ὅτι οἱ Καθολικοὶ καὶ οἱ Οὐγενότοι ἔκαναν
διαπραγματεύσεις εἰρήνης.

Ὁ μάστορ Λανδρὸν περιπολήθηκε τὸ γέρο Παρνα-
γιάν μ' ὅλα τὰ δυνατὰ του, γιατί πίστευε ὅτι αὐτὴ τὴ
φορὰ διὰ τὸν φλομμῶσε καὶ θὰ τοῦ πλήρουν τὸν πα-
λὸ ἐκεῖνο λογαριασμό, ποὺ ἐπανειλημένως ποὺ εἶχε ὑ-
ποσχεθῇ νὰ τὸν ἐξοφλήσῃ. Πραγματικὰ, ὁ Παρναγιάν
ἀφοῦ ἔφαγε, τὸν ὥρτησε τὶ τοῦ χροιστοῦσε, γιατί εἶχε
ἄφθονα χορηγία μαζὺ του καὶ ἦδεν νὰ ἑξαλαφρώσῃ.

— Πάντοτε εἶχα γιὰ σὰς τὴν ἰδέα πὺς εἶστε ὄχι μόνον
εὐγενῆς, ἀλλὰ καὶ γενναῖος! ἀναφάνησε ἐνθου-
σιασμένος ὁ ξενοδόχος.

— Ἐλα, λέγε, πόσα σοῦ ὀφείλω; Σμερτέρδενε γρήγορα, γιατί
βιάζομαι... εἶπε ὁ Παρναγιάν ποὺ κίτταξε ἀνυπόμονα πρὸς τὸ δρόμο.

— Μοῦ δρεῖτε... Μοῦ δρεῖτε... μοιρομύρισε ὁ Λανδρὸν λογα-
ριάζοντας σὰ δαχτυλὰ του.

Μὰ δὲν πρόφτασε νὰ τελειώσῃ τὴ φράσι του.
— Ἀ, ἀλλε! Θὰ μοῦ πληρώσεις ἀκριβὰ τὴν προδοσία σου!...
φώναξε ἔξωθεν ὁ Παρναγιάν, πετάχτηκε ἔξω ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο
καὶ ἔσπευσε τρεχάτος τὸ δρόμο, ἀφάνισας κατὰληκτο τὸ Λανδρὸν.

— Ἀ, οὔτε αὐτὴ τὴ φράσι δὲν ἐσάφησε τυχερῶς! μεθύρσε ὁ ξε-
νοδόχος. Πάει... τὸν ἔχασα!... Κρίμα!...

Ὁ Παρναγιάν εἶχε δεῖ νὰ περνήν τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἔξω ἀπ' τὸ
ξενοδοχεῖο ὁ ἱπποκῆς ντ' Ἀστεριόν καὶ ὥρμησε πρὸς καταδιώξι

λέγοντάς του πὺς προμῶδες νὰ πεθάνῃ, παρὰ νὰ τῇ μ' αὐτὸν τὸν
ἄνθρωπο, πὸν ποιητὴ. Τὰ γράμματά της τὰ ἔγραφε καὶ τὰ στέλνε
κρυφὰ, γιὰ νὰ μὴ τὴν καταλάβῃ ὁ Ἀμπρὸ καὶ τὴν ἐμποδίσῃ.

Καὶ ὅταν ὅποτε ἀπὸ τόσα παρακάλα ὁ δειντοκόμος τὴ συγχώρησε
— δὲν εἴπαμε πὺς ἦταν ἀληθινὸς φιλόσοφος; — ἡ ἐπιστροφή της στὸ
σπίτι τοῦ ἀνδρὸς τῆς εἶχε καὶ τὸ δραματικὸν τὸ περτεπειώδης.
Μία βραδιὴ πὺς ὁ ποιητῆς πῆγε σὲ κάποιο σαλὸν γιὰ νὰ ἑξαπατα-
γεῖ τὸν «Πιστεῖο τῆς Ἀγάπης» του, αὐτὴ μῆτρε μέσα σ' ἕνα ἀμάξι,
στὸ ὅποιον τὴν περίμενε ὁ ἀντὶρας της στὴ γυνὰ τοῦ δρόμου καὶ γύ-
ρισε στὸ μικρὸ χαρτομένο περιβόλι του, γυατρεμένη ἀπ' τὴ φιλο-
δοξία ποὺ εἶχε νὰ γίνῃ γυναίκα τοῦ ποιητῆ...

ΑΛΦΟΝΣΟΣ ΝΤΩΝΤΕ

του. Ἀλλ' ὁ ντ' Ἀστεριόν ἔτρεχε τόσο πολὺ, ὥστε δταν ὁ Παρνα-
γιάν ἔφτασε στὴ γυνὰ, ἐκεῖνος εἶχε γίνῃ ἄφαντος.

Ὁ Παρναγιάν, δυσχερῶς ἰσχυρὸς ἀπ' τὴν ἀδυναμία του, τράβηξε
γιὰ τὸ μέγαρο τοῦ Φραγκίσκου Μονιμορανοῦ. Ἐκεῖ βόηκε τὸ γινὸ
τοῦ ἀνήσυχου γιὰ τὴν τόσο παρατεταμένη ἀπουσία του.

— Τί σοῦ συνέβη, πατέρα; τὸν ὥρτησε ὁ Ζάν ντὲ Παρναγιάν,
πέφτοντας στὴν ἀγκυάλια του. Ποῦ ἦσαν τόσες ἡμέρες;

— Θὰ σοῦ διηγηθῶ ἑυτερότερα, παιδί μου. Ἐρχομαι ἀπὸ μα-
κριά. Πές μου ὅμως τὰ νέα σου. Φαίνεται στενωχορημένους. Γιατί
εἶσαι τόσο πολὺ ὄχρως;

— Πές μου, πατέρα, πρῶτα τί σοῦ συνέβη καὶ ἔπειτα σοῦ λέω ἐγὼ
τὰ δικὰ μου...

Ὁ τιχοδιώκτης ἀναγκάστηκε τότε νὰ διηγηθῇ στὸ γινὸ του λε-
πτομερῶς τὰ περιστατικὰ τοῦ μεγάρου τοῦ Ἐρρίκου Μονιμορανοῦ.

— Μ' ἄλλα λόγια, εἶπε ὁ νέος ἱπποκῆς, γελώντας, ὁ Γκιλ καὶ ὁ
Γαγιὼ εἶνε φυλακισμένοι στὸ ὑπόγειο αὐτῆ τῆς στιγμῆς.

— Ναί, καὶ δὲν θὰ βροῦν νὰ φάν, παρὰ μόνο τὰ κόκκαλα ποὺ
τοὺς ἄφησα ἐγώ...

— Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐλευθερώσουμε αὐτοὺς τοὺς δυνὸ φονεαράδες!

— Τρελλάθηρες, παιδά μου; Ἀμα τοὺς ἀρήσουμε ἐλευθερούμε,
ὁ Γκιλ θὰ τραβήξῃ νὰ βροῖ τὸν κόρυ του, γιὰ νὰ τοῦ ἀναγγεῖλῃ τὰ
διατρέξαντα. Εἶνε ἕνας ἀνθρώπος πρῶτοςτος καὶ δὲν ἀξίζει νὰ τὸν
ῖπασα, παιδί μου.

Κατόπιν ὁ Ζάν ντὲ Παρναγιάν διηγήθηκε καὶ αὐτὸς μὲ τὴ σεβρὰ
του, τὶς περιπέτειές του, ἐκφράζοντας συνάμα τὴ λύπη
καὶ τὴν ἀπογοήτευσί του γιὰ τὴ μὴ ἀνέλευσις τῆς Ἀν-
ναμπέλλας ντὲ Πιέν καὶ τῆς Λουίζας.

Ἐξάρνα ὁ πέταρας του τὸν διέκοψε καὶ τοῦ εἶπε:

— Στάσου!... Βρήκα τὸ μέσον νὰ πληροφορηθῶ...

— Τί; φώτησε ἀνυπόμονα ὁ γινὸς του.

— Τὸ μέρος ὅπου φυλάν τις δυνὸ δυστυχισμένους αὐ-
τὲς γυναῖκες. Πήγαμε ἀμέσως νὰ εἰδοποιήσῃς τὸν
στρατάρχου Μονιμορανοῦ ἢ μὴ μὴν ἰσχυρὸν τὸν πῶς τίποτε
ἐοῦ. Θέλω νὰ τοῦ δώσω πίσω τὴν κόρη του ἐγώ, ἐγὼ
ὁ ἴδιος ποὺ τὴν ἄρπαξα μακριά...

— Πατέρα, τ' εἶν' αὐτὰ πὺς λές; Μιλᾷς μὲ τὰ
συστά σου; ὥρτησε ὁ Ζάν, σπρωνόμενος ὀρθῶς, μὲ τὸ
καπέλλο στὸ χέρι.

— Ναί, σοῦ λέω, ἀνακάλυψε τὸν τρόπο. Ἐλα ὅμως,
ἂς τρέξουμε χωρὶς νὰ χάνουμε καιρὸ...

Ὁ Παρναγιάν, πατέρας, φανόταν τόσο βέβαιος
γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ σχεδίου του, ὥστε ὁ νέος δὲν
τόλμησε ν' ἀμφιβάλλῃ περισσότερο.

Σὲ λίγο ἔφτασαν καὶ οἱ δυνὸ στὸ μέγαρο Μέσμ, μὴ-
χαν μέσα καὶ διεντυνῆσαν πρὸς τὴ σκάλα τοῦ ἱσ-
γειοῦ. Μόλις πληρώσαν στὴ σιδερένια πόρτα, ἀκούσαν
μιά φωνὴ ποὺ ἔλεγε ἱκετηνικὰ:

— Ἀνοῖξτε, γιὰ τὸ Θεό! Ἀνοῖξτε ὅποιος καὶ ἂν
εἴστε.

— Ποιὸς εἶν' ἐκεῖ; ὥρτησε ὁ Παρναγιάν, ἀλλά-
ζοντας τὴ φωνὴ του.

— Εἴμαι ὁ Γκιλ, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ πίσω ἀπ' τὴν
πόρτα ποὺ ἱσγειοῦ, ὁ ἐπιστάτης τοῦ στρατάρχου Ἐρ-
ρίκου Μονιμορανοῦ. Κλειστήρα σ' αὐτὸ τὸ ἱσγειο μὲ
τὸν ἀνεγκρὸ μου, ἀπὸ ἕνα ἀρχεῖο ἱπποκῆς, ἕναν ἄν-
θρωπο τοῦ σκαποῦ καὶ τοῦ παλαιοῦ...

— Φτάνει, φτάνει, φιλαρέμιο μου! τὸ φωνάξε θυμωμένος ὁ Παρ-
ναγιάν.

— Ὁ, διάβολε, τὴν ἔπαθα! μόνιμοῦσε ὁ Γκιλ, ἀναγνωρίζοντας
τὴ φωνὴ τοῦ γηραστοῦ τιχοδιώκτη.

— Ναί, ἐγὼ εἴμαι, κύριε ἐπιστάτη! εἶπε γελώντας ὁ γέρο Παρ-
ναγιάν. Πῶς ἔλατε στὴν ὑγεία σας; Καὶ ὁ ἀνεγκρὸ σας τί κάνει;
Πέτε του τὰ χαρεῖσμάτα πὺς ἦρθε νὰ τοῦ κόρη τ' ἀνὰ...

Ὁ Παρναγιάν στεθάχεν λίγο καὶ ἔξακολουθῆσε:

— Ἐ, κύρ Γκιλ, μάθε ὅτι σὲ ληστήρα καὶ γι' αὐτὸ γύρισα πίσω...

— Ἀ, κύριε, πόσο εἶστε καλὸς!...

— Σκέφτηκα, ὅτι θάταν κακοῦργημα νὰ σ' ἀφήσω νὰ πεθάνης
ἀπ' τὴν πείνα...

— Ναί, κακοῦργημα!...

— Καὶ φοβερὸ μαρτύριο...

— Ἀλλοῖμονο! Δὲν μπορεῖ νὰ βρεθῇ φοβερότερο ἀπ' αὐτὸ...

— Τὸ ξέρεο, ἀγαπητὴ μου. Αὐτὸ ἴσα-ἴσα τὸ μαρτύριο ἡθελες νὰ
μοῦ ἐπαβάλῃς. Ἀλλὰ ἐγὼ ἔχω καλὴ ψυχὴ καὶ δὲν θέλω νὰ σὲ κάμω
νὰ υποφέρῃς. Πρόσεξε τώρα καλὰ σ' ἂν θὰ σοῦ πῶ. Νομίζω ὅτι
θάξῃς παρατηρήσεις αὐτὸ κάτω ἕναν μεγάλου κρῖου. Μάθε λοιπὸν ὅτι
ἔφερα ἕνα γερὸ σκουῖ καὶ τὸ προσοῖς γιὰ τὸ λαμὸ σου...

— Παναγία μου! Σκοπεύετε νὰ μὲ κρεμάσετε;

— Ὅτι τὸ κάνω μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ σ' ἀπαλλάξω ἀπ' τὸ μαρτύριο
τῆς πείνας. Ὅσο γιὰ τὸν ἀνεγκρὸ σας, θὰ περιοριστῶ νὰ τοῦ κόρη
μόναχα τ' ἀνὰ!...

(Ἀκολουθεῖ)

